

MISIJONSKA NEDELJA 2019

GRADIVO ZA BOGOSLUŽJE IN PASTORALO

**Krščeni
in poslani**

Kristusova Cerkev poslana v svet

MOLITEV ZA MISIJONE V MESECU OKTOBRU 2019

Nebeški Oče,
ko je tvoj edinorojeni Sin Jezus Kristus
vstal od mrtvih,
je svojim učencem naročil:
»Pojdite in učite vse narode
in jih napravite za moje učence«.
Ti nas opominjaš, da smo v moči našega krsta
tudi mi deležni misijonskega poslanstva Cerkve
in smo zanjo odgovorni.

Podari nam darove Svetega Duha,
da bomo pogumne in goreče
priče tvojega evangelija.

Misijonsko poslanstvo,
ki ga je Kristus zaupal svoji Cerkvi,
še zdaleč ni dovršeno.
Zato te prosimo
za nove spodbude in učinkovite oblike,
da bomo znali Življenje in Luč
prinašati v sedanji svet.

Pomagaj nam, da bi se vsa ljudstva
srečala z
odrešujočo ljubeznijo in usmiljenjem
Jezusa Kristusa,
ki s teboj živi in kraljuje,
v edinosti Svetega Duha
zdaj in vekomaj.

Amen.

UVODNA BESEDA

Letošnji mesec oktober je prav posebni mesec, saj ga je papež Frančišek razglasil za *«Izredni misijonski mesec oktober 2019»*. Misijonstvo, po papeževih besedah, ne sme biti več zgolj neka eksotika znotraj širše pastoralne dejavnosti Cerkve, ampak mora biti njen najpomembnejši del. Ta, po krivici zapostavljeni vidik življenja Cerkve, mora postati bistvena programska pastoralna usmeritev vse Cerkve, ne samo Cerkve v misijonskih deželah. Cerkev, kot je povedal že papež Janez Pavel II., je: *»Ecclesia semper reformanda«*, oz. *»vedno prenavljajoča se Cerkev«*. In misijonska dejavnost, razumljena v tem duhu, je tista, ki edina omogoča rast in obstoj Cerkve, saj predstavlja neko gibanje, dejavnost, aktivnost. Nekaj, kar živi, poživlja in ohranja mladostno energijo in zanos.

Cerkev mora zato biti po papeževih besedah Cerkev, ki je vedno bolj v izhodu, Cerkev vedno bolj v »misijonih«, Cerkev vedno bolj misijonarska.

To pomeni: nič več užaljenega in prestrašenega zapiranja pred svetom, ampak navzven odprta in pogumna Cerkev. In to ne velja samo za posamezne vernike oz. bolj ali manj velike skupine gorečih vernikov, temveč za celoten institucionalni ustroj Cerkve.

Papež Frančišek z *»Izrednim misijonskim mesecem«* ne želi doseči nič drugega kot to, da bi se ponovno pričelo dosledno upoštevati zadnje Jezusovo naročilo učencem ob vnebohodu:

»Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu«
(Mr 16,15).

Srčno upamo, da bo »Izredni misijonski mesec« uvod v dogajanje, ki bo v širšem razumevanju misijonarskega duha bistveno zaznamovalo prenavo in nadaljnji razvoj Cerkve.

Sanjam o »misijonarski izbiri«, to je o misijonarskem zagonu, ki je zmožen preoblikovati vse, da bi navade, slogi, urniki, govorica in vsaka cerkvena struktura postali ustrezen prevodnik za evangelizacijo sedanjega sveta, bolj kakor za njeno samoohranitev. Prenovo struktur, ki jo terja pastoralno spreobrnjenje, je mogoče razumeti v tej luči: kot del prizadevanja, da bi vse strukture postale bolj misijonarske in bi bila redna pastorala v vseh svojih zahtevah bolj odkrita in odprta. V vseh pastoralnih delavcih naj spodbuja trajno željo, da bi šli na delo in tako pospeši pozitiven odgovor vseh tistih, ki jih Jezus kliče k prijateljstvu s seboj.

Papež Frančišek (Evangelii gaudium 27)

PAPEŽEVA POSLANICA ZA MISIJONSKO NEDELJO 2019

*Sporočilo Njegove svetosti papeža Frančiška
ob Svetovnem misijonskem dnevu 2019*

Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev poslana v svet

Dragi bratje in sestre

Za mesec oktober 2019 sem zaprosil vso Cerkev, da poživi svojo misijonsko zavest in predanost, saj obeležujemo stoletnico Apostolskega pisma papeža Benedikta XV. *Maximim illud* (30. november 1919). Preroška daljnovidnost njegove apostolske spodbude mi je utrdila prepričanje o pomembnosti obnovitve misijonske vloge Cerkve, osvežitve njenega poslanstva oznanjevanja evangelija in svetu prinašati odrešenje umrlega in vstalega Jezusa Kristusa.

Naslov te poslanice je isti kot je tema letošnjega misijonskega meseca oktobra: *Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev poslana v svet*. Praznovanje tega meseca nam bo v prvi vrsti pomagalo ponovno odkriti misijonski pomen naše odločitve za vero v Jezusa Kristusa, vere, ki smo jo milostno prejeli pri krstu. Bogu pripadamo kot njegovi otroci. Naš odnos z Bogom ni zasebna stvar, ampak je vedno v povezanosti s Cerkvijo. Iz našega občestva z Bogom Očetom, Sinom in Svetim Duhom, smo skupaj s številnimi brati in sestrami rojeni v novo življenje. To Božje življenje pa ni nikakršno prodajno blago, s katerim bi lahko trgovali – tudi nima nobene povezave s prozelitizmom – ampak je bogastvo, ki ga je treba podarjati,

deliti, oznanjati: to je pomen in smisel misijonstva. Zastonj smo prejeli ta dar in zastonj ga delimo (*prim. Mt 10,8*), ne da bi kogarkoli izključevali. Bog želi, da bi se vsi ljudje rešili in da bi preko služenja Cerkve, tega vesoljnega zakramenta odrešenja, vsi prišli do spoznanja resnice in doživeli njegovo usmiljenje (*prim. 1 Tim 2,4; II. Vat. koncil: Lumen Gentium, 48*).

Cerkev je poslana v svet: **Vera** v Jezusa Kristusa nam omogoča vse stvari videti v pravi luči, saj v veri gledamo na svet z Božjimi očmi in srcem. **Upanje** nam odpira večna obzorja Božjega življenja, katerega del smo tudi mi. **Ljubezen**, ki jo okušamo v zakramentih in bratski ljubezni, nas priganja, da gremo do skrajnih mej sveta (*prim. Mih 5,3; Mt 28,19; Apd 1,8; Rim 10,18*). Cerkev, ki gre do skrajnih meja, se mora nenehno in stalno misijonsko spreobračati. Koliko svetnikov, koliko vernih mož in žena nam izpričuje in kaže, da je ta neomejena odprtost, to napredovanje v milosti, resnično možno in izvedljivo, saj le-to poganja ljubezen, ki se v svojem najglobljem bistvu izkazuje kot dar, žrtvovanje in hvaležnost (*prim. 2 Kor 5,14-21*)! Človek, ki oznanja Boga, mora biti Božji človek (*prim. Apostolsko pismo Maximum illud*).

To je naloga, ki nas neposredno nagovarja: jaz sem vedno »misijon«; ti si vedno »misijon«; vsak krščeni moški in ženska je »misijon«. Človek, ki ljubi, ni nikoli pri miru: ljubezen ga žene ven iz sebe; k njej je pritegnjen in privlači druge; razdaja se drugim in plete vezi, ki podarjajo življenje. Za Božjo ljubezen ni nihče neuporaben ali nepomemben. Vsak od nas

je »misijon«, saj je vsak od nas sad Božje ljubezni. Tudi če starši zatajijo svojo ljubezen z lažmi, sovraštvom in nezvestobo, Bog nikoli ne odvzame svojega daru življenja in od vekomaj zagotavlja vsakemu od svojih otrok, da bo deležen njegovega Božjega in večnega življenja. (*prim. Ef 1,3-6*)

To življenje nam je podeljeno s krstom, ki nam podarja vero v Jezusa Kristusa, zmagovalca nad grehom in smrtjo.

Krst nas prerodi v podobo in sličnost z Bogom in nas vključi v Kristusovo telo, ki je Cerkev. V tem smislu je krst resnično potreben za odrešenje, saj nam zagotavlja, da smo vedno in povsod sinovi in hčere v Očetovi hiši in nikoli sirote, tujci ali sužnji. To, kar je v kristjanu zakramentalna stvarnost – katere vrhunec izpolnitve je Evharistija – ostaja poklicanost in zaznamovanost vsakega moža in žene v iskanju spreobrnjenja in odrešenja. Krst namreč izpolni obljubo Božjega daru, ki v svojem Sinu naredi vsakega za sina in hčer. Mi smo otroci naših naravnih staršev, toda v krstu prejmemo izvor vsega očetovstva in pravega materinstva: Kdor nima Cerkve za mater, ne more imeti Boga za očeta (*prim. sv. Ciprijan, O enotnosti Cerkve, 6*).

Naš »misijon«, je potemtakem zakoreninjen v očetovstvu Boga in materinstvu Cerkve, kajti krst vključuje poslanstvo, ki nam ga je zaupal Vstali Jezus na Veliko noč: »Kakor je Oče poslal mene, tudi jaz vas pošiljam, napolnjene s Svetim Duhom, za odrešenje sveta.« (*prim. Jn 20,19-23; Mt 28,16-20*).

To poslanstvo je del vsakega kristjana. Mi smo odgovorni, da oznanjamo ljudem njihovo poklicanost k Božji posinovljenosti, ki zagotavlja osebno dostojanstvo in resnično vrednost vsakega človeškega življenja od spočetja do naravne smrti.

Ko se danes vedno bolj razrašča sekularizem s svojo izrazito kulturo odklanjanja dejanskega Božjega očetovstva v naši zgodovini, onemogoča vsakršno resnično vesoljno bratstvo in tako ruši medsebojno spoštovanje življenja vsakega posameznika. Brez Boga Jezusa Kristusa postane vsakršna različnost grožnja, kar onemogoči vsako bratsko sprejemanje ter plodovito edinost.

Univerzalni namen odrešenja, ki nam je v Jezusu Kristusu ponujen od Boga, je vodilo Benedikta XV., da je pozval h končanju vsakršnih oblik nacionalizma in etnocentrizma, oz. prepletanja oznanjevanja evangelija z ekonomskimi in vojaškimi interesi kolonialnih sil. V svojem apostolskem pismu *Maximum illud* je papež izpostavil, da od Boga želeno vesoljno poslanstvo Cerkve zahteva preseganje izključevalnih idej o pripadnosti državam ali etničnim skupinam. Odprtost kulture in občestva odrešujoči novosti Jezusa Kristusa zahteva preseganje vsakršne nepotrebne etnične in cerkvene zaprtosti same vase. Tudi danes Cerkev potrebuje može in žene, ki v moči krsta velikodušno odgovorijo na klic in zapustijo svoj dom, družino, deželo, jezik in svojo lokalno Cerkev. Poslani so k narodom, v svet, ki še ni preobražen z zakramenti Jezusa Kristusa in njegove svete Cerkve. Z oznanjevanjem Božje besede, pričevanjem za

evangelij in veselim življenjem po Svetem Duhu, kličejo k spreobrnjenju, krščujejo in ponujajo krščansko odrešenje; to delajo v spoštovanju osebne svobode vsakega posameznika in v dialogu s kulturami in verami ljudstev, h katerim so poslani. *Missio ad gentes (poslanstvo k narodom)*, ki je vedno potrebno Cerkvi, tako bistveno prispeva k procesu stalnega spreobračanja vseh kristjanov. Vera v Jezusov Velikonočni dogodek, cerkveno poslanstvo, prejeta po krstu, geografski in kulturni izstop iz sebe in svojega doma, nujnost odrešenja od greha in osvoboditev od osebnega in družbenega zla – vse to zahteva misijon, poslanstvo, ki sega do skrajnih mej sveta.

Omenjena stoletnica, ki po Božji previdnosti sovpada s praznovanjem Posebne sinode Amazonskih cerkva, mi omogoča, da poudarim, kako je poslanstvo, ki nam ga je zaupal Jezus s svojim darom Duha, tudi za te dežele in njihove prebivalce, še vedno aktualno in potrebno. Prenovljene Binkošti na široko odpirajo vrata Cerkve, tako, da nobena kultura ne ostane zaprta sama vase in da nobeno ljudstvo ne bi bilo izključeno iz vesoljnega občestva v veri. Nihče ne sme ostati zaprt v svoj lastni 'jaz', v samozadostnost njegove etične in verske pripadnosti. Jezusov Velikonočni dogodek gre preko ozkih meja svetov, ver in kultur ter kliče k rasti v spoštovanju mož in žena in k vedno globljemu spreobračanju k resnici Vstalega Gospoda, ki vsem podarja resnično življenje.

Ob tem mi prihajajo na misel besede papeža Benedikta XVI., ki jih je izrekel ob začetku našega srečanja latinskoameriških škofov v Aparecidi, v Braziliji leta 2007.

Te besede želim deliti z vami, kot da so moje: »Kakšen pomen je pravzaprav imelo za narode Latinske Amerike in Karibov sprejetje krščanske vere? Zanje je to pomenilo spoznanje in sprejetje Kristusa, nepoznanega Boga, katerega so njihovi predniki, ne da bi se tega zavedali, v svoji bogati verski tradiciji iskali. Kristus je bil tisti Odrešenik, po katerem so tihoma hrepeneli. To je tudi pomenilo, da so po krstni vodi prejeli Božje življenje, kar jih je naredilo za posvojene Božje otroke; še več, prejeli so Svetega Duha, ki je prišel, da bi oplodil njihove kulture, jih s tem očistil, ter številnim kalem in semenom, ki jih je vanje vsadila učlovečena Beseda, omogočil vzkaliti in jih tako usmeril na pot evangelija ... Božja Beseda, ki je v Jezusu Kristusu meso postala, je tudi postala zgodovina in kultura. Utopija, da bi se ponovno vrnili v čas predkolumbovskih religij, ločenih od Kristusa in vesoljne Cerkve, ne bi bil korak naprej, bil bi korak nazaj. Dejansko bi to pomenilo vrnitev v obdobje, ki bi bilo obrnjeno v zgodovinsko preteklost. *(Nagovor ob začetku zasedanja, 13. maja 2007: Insegnamenti III, 1 [2007], 855-856).*

Mariji, naši Materi, zaupamo poslanstvo Cerkve. V povezanosti s svojim Sinom je od njegovega učlovečenja naprej stalno na poti. V polnosti je bila vključena v Jezusovo poslanstvo, ki je ob nogah Križanega postalo njeno lastno poslanstvo: sodelovati kot Mati Cerkve in voditi nove Božje sinove in hčere k življenju v Svetem Duhu in veri.

Rad bi zaključil z nekaj besedami o Papeških misijskih družbah, ki so kot misijsko orodje predlagane že v apostolskem pismu Maximum Illud. Papeške misijske

družbe služijo vesoljnosti Cerkve kot svetovno omrežje, ki povezuje ves svet; podpirajo papeža pri njegovem misijonskem delovanju z molitvijo – ki je duša misijonov – in s prostovoljnimi darovi kristjanov pomagajo po vsem svetu. Njihov doprinos pomaga papežu pri evangelizaciji krajevnih Cerkva (*Papeška Družba za širjenje vere*), pri vzgoji lokalne duhovščine (*Papeška Družba svetega apostola Petra*), pri vzbujanju misijonske zavesti otrok po vsem svetu (*Papeška Družba misijonskega otroštva*) in pri spodbujanju misijonske razsežnosti krščanske vere (*Papeška misijonska zveza*).

Medtem ko izražam svojo podporo tem Družbam, zaupam, da bo izredni Misijonski mesec oktober 2019 v okviru mojega službovanja pripomogel k prenovi in poživitvi njihovega misijonskega delovanja.

Misijonarjem in misijonarkam in vsem, ki v moči krsta na kakršen koli način sodelujejo pri poslanstvu Cerkve, iz vsega srca podeljujem svoj blagoslov.

V Vatikanu, na Binkošti, 9. junija 2019

MISIJONSKA NEDELJA 2019 SVETA MAŠA - gradivo

Maša in berila – 29. nedelja med letom – leto C

UVOD V MAŠO: Dragi bratje in sestre.

Danes praznujemo misijonsko nedeljo, ki predstavlja tudi vrhunec »*Izrednega misijonskega meseca oktobra 2019*«. Ta mesec je papež Frančišek razglasil z namenom, da se Cerkev prenovi v misijonskem duhu.

Ob tem nam misli verjetno uhajajo k našemu najbolj znanemu misijonarju Pedru Opeki na Madagaskarju, katerega je prejšnji mesec v okviru svoje Afriške turnee obiskal sam papež Frančišek. Pedro je na smetišču glavnega mesta Madagaskarja, v Antananarivu, zgradil pravcato mesto za več 10.000 ljudi, kjer so živeli in žal ponekod še vedno živijo, najbolj ubogi med ubogimi.

A ob tem ne smemo pozabiti, da Pedro nikakor ni edini slovenski misijonar. Trenutno po svetu deluje 50 naših misijonarjev, ki se prav tako, a seveda precej manj opazno, nesebično darujejo za druge/uboge.

Tudi mi sami, dragi bratje in sestre, smo poklicani, da smo misijonarji in sicer da s svojim vsakdanjim življenjem, doma, v službi, med prostim časom, itd. jasno in pogumno izpričujemo svojo poklicanost oznanjevanja in življenja za evangelij. In k temu nas v okviru »*Izrednega misijonskega meseca*« želi spodbuditi papež Frančišek. Jezus sam je

namreč rekel: »Kdor pa bo mene zatajil pred ljudmi, ga bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih« (Mt 10,33). Zato dragi bratje in sestre, če smo prestrašeno, medlo ali celo brezbrizno živeli svojo poklicanost, ki smo jo prejeli že s krstom, le-to zdaj iz srca obžalujmo.

KESANJE

GOSPOD JEZUS KRISTUS,

- Prišel si, da nam pokažeš, kako neizmerna je do nas ljubezen nebeškega Očeta. Gospod, usmili se.
-Gospod, usmili se.
- Umrli si za nas, da bi nam odprl pot v nebeško kraljestvo. Kristus, usmili se.
-Kristus, usmili se.
- Kličeš nas, da bi nadaljevali tvoje zveličavno delo. Gospod, usmili se.
-Gospod, usmili se.

Usmili se nas, vsemogočni Bog, odpusti nam našo brezbriznost, daj nam moč in pogum, da bomo zveste priče Tvojega evangelija in nas ob koncu zemeljskega življenja sprejmi v večno življenje.

-Amen.

Predlog 1 za NAGOVOR

(Pridiga papeža Frančiška za Svetovni misijonski dan 2019 – vzeto iz knjige »*Battezzati e inviati – La Chiesa di Cristo in missione nel mondo*«)

Prvo berilo, ki pripoveduje o bitki med Amálekom in Izraelom, pride prav na nedeljo, ko se Cerkev posveča svojemu evangelizacijskemu poslanstvu v svetu. To lahko povzroči kar nekaj zadrege tistim, ki želijo govoriti o pomembnosti tega krščanskega delovanja. Besedilo je namreč mogoče napačno razlagati kot spodbujanje k sveti vojni ali fanatičnemu prozelitizmu. Ravno nasprotno, vloga misijonskega poslanstva je oznanjanje Jezusove velike noči in njegove Božje sprave. Namen tega poslanstva je pričevanje o Jezusu Kristusu, posredovanje njegovega evangelija in ustanovitev njegove Cerkve. Vse to pa v ozračju iskrenega bratstva ter pristne in spoštljive verske svobode v skupnem iskanju večje občestvenosti in večje pravičnosti v svetu. Ne smemo pa pozabiti dejstva, da nas evangelij po Jezusovem zgledu uči ljubiti svoje sovražnike in moliti za tiste, ki nas preganjajo. Krščeni in poslani kristjan nima v lasti nikakršnega proizvoda, ki bi ga prodajal in vsiljeval svetu. Tako kakor Kristusova Cerkev v misijonskem poslanstvu tudi on prejema Božje življenje, da ga oznanja, zanj pričuje in posreduje za svoje odrešenje in za odrešenje nas vseh. Biblično besedilo iz 2. Mojzesove knjige 17, 8-15 obuja spomin na dogodek, v katerem Izraelu, begunskemu ljudstvu, v iskanju zemlje, kjer bi se lahko naselilo, grozita lakota in boj

za preživetje. Izraelsko ljudstvo prepričano, da bo zgolj zaradi Božje pomoči zmagalo – kakor je tudi izšlo iz Egipta –, ohranja spomin na to bitko kakor tudi na vse druge, ki bodo sledile, kot pričevanje o svoji veri v pravega Boga, Gospoda nebes in zemlje, Boga vojsk, ki prihaja na pomoč šibkim in osvobaja zatirane.

To je hvalnica, ki jo je psalmist z zaupanjem in hvaležnostjo izkazal Gospodu, varuhu Izraela: »Svoje oči vzdigujem h goram: od kod bo prišla moja pomoč? Moja pomoč je od Gospoda, ki je naredil nebo in zemljo« (Ps 121, 1-2). Primesi napadalnosti, sovraštva in maščevanja, ki so zgodovinsko gledano spremljali starozavezni način razlaganje vere, so skozi stoletja postopoma prečistili sveti ljudje, kot so to bili preroki in modri, potem pa dokončno tudi Gospod Jezus, Princ Miru in Pravičnosti, ki so ga napovedovale prerokbe in je bil že stoletja izpričan. Kar se je razodevalo po silnosti in nasilnosti iztrebljenja malikov in poganov, postane v Jezusu goreča strast in ognjena ljubezen za odrešenje vseh ljudi.

Jezusov križ je kraj, kjer je zlo premagano z ljubeznijo Tistega, ki umre za nas, ki umre namesto nas tako, da izkusi našo smrt. Umre tudi za odrešenje svojih preganjalcev in sovražnikov. Vso maščevalnost uniči Bog Jezusa Kristusa. V njem sovražstvo in smrt povzročata in izzoveta v občestvu Svete Trojice še večjo ljubezen in še bolj učinkovito usmiljenje. Bog je uničil naš greh, krivico in smrt s tem, da jih je napravil za svoje in jih odpravil s svojo neskončno ljubeznijo. »V njegovi [Kristusovi] smrti na križu se je dopolnil tisti Božji obrat proti samemu sebi, v katerem se daruje, da bi zopet dvignil človeka in ga rešil. Takšna je torej

ljubezen v svoji najbolj radikalni obliki. V velikonočni skrivnosti se je zares uresničila naša osvoboditev od greha in smrti« (Benedikt XVI, *Evharistija, zakrament ljubezni*: posinodalna apostolska spodbuda, 9). Nova zaveza in celotno Sveto pismo nas uvajata in vzgajata v to odrešilno Božje delovanje.

S tega vidika nam drugo berilo pokaže, kako Pavel uči Timoteja o pomembnosti Svetega pisma: »Že od otroštva poznaš Sveto pismo in to ti more po veri v Jezusa Kristusa dati modrost, ki pelje v rešitev« (2 Tim, 3, 15). Timotej ga je dejansko preučeval že od svojega otroštva kot vsak judovski otrok; odtlej se ga tudi krščanski otroci učijo s pomočjo staršev in skupnosti. Timotej je mladenič, ki je skupaj s svojo družino sprejel vero med prvim misijonskim potovanjem apostola Pavla in je pozneje postal tudi član njegove misijonske skupine. Timotej, sin judovske matere in grškega očeta, je že v otroštvu prejel globoko versko izobrazbo od svoje babice Lois in matere Eunice, ki sta ga seznanili s poznavanjem Svetega pisma. To temelji na dejstvu, da je Sveto pismo navdihnjeno od Boga in če ga pravilno razlagamo (namesto da ga manipuliramo in izkrivljamo, kot pravi 2. Petrovo pismo, prim. 2 Pt, 1, 19-20), nas spodbuja k izvajanju dobrih del in nas utrjuje v pravičnosti in svetosti. Pristna misijonarska gorečnost ni nasilno vsiljevanje (prozelitizem), temveč želja bratskega srca, napolnjenega s Kristusom in ki ga žene Sveti Duh, da sodeluje pri odrešenju in sreči vseh ljudi, vseh narodnostnih skupnosti, in da deli etične in kulturne vrednote, upanje in radost v iskanju polnega življenja in resničnega miru, ki je Jezus umrl in

vstali. Zato, vidite, Pavel odločno spodbuja Timoteja, naj se v pričakovanju Gospodovega drugega prihoda posveti z vso dušo in telesom poučevanju Besede.

Apostol v svojih pismih pogosto omenja služenje, ki ga je Timotej opravil v korist evangelizacije: vedno razpoložljiv in pozoren, je z velikodušnostjo in naklonjenostjo spremljal cerkvene skupnosti. Pavel spomni Filipljane na njegovo pričevanje in zvestobo: »Upam v Gospodu Jezusu, da vam bom kmalu poslal Timóteja ... Poznate njegovo preizkušnost, ker je z mano kakor sin z očetom služil evangeliju« (Tim 2, 19,22). V Pismu Tesaloničanom pa je poudaril njegov pogum in misijonarsko karizmo: »K vam pa smo poslali Timóteja, našega brata in Božjega sodelavca pri Kristusovem evangeliju, da bi vas utrdil in spodbudil v vaši veri, tako da bi se nihče ne pustil vznemirjati v teh stiskah. Sami namreč veste, da smo za to postavljeni« (1 Tes 3, 2-3). Timotej potuje z veseljem in z gorečnostjo, da bi služil novoustanovljenim Cerkvam, kadar koli jim je potrebno razjasniti dvome ali jih podpreti v njihovih bojih. Božja beseda je njegova moč in spremljevalec.

Evangeljska pesem nam z veličastno liričnostjo in pretanjenim jezikom ponuja vzvišeno hvalnico, posvečeno Božji besedi, ki je opisana kot »živa in učinkovita«, ker prodre v našo zavest prav tako kakor dvorezni meč. Pravični Bog – kot pravi psalmist – preizkuša naša srca, misli in vidi vse naše poti. Tudi v Pismu Efežanom naletimo na prisposodbo meča. Meč, ki se pripisuje Svetemu Duhu, predstavlja močno in prodorno moč Božje besede (prim. Ef 6, 17). Kruto vojno orožje se spremeni v simbol nekega drugega boja, in sicer

duhovnega, ki vključuje kesanje in spreobrnjenje, veselje in novo življenje, dobroto in zvestobo. To so sadovi Božje, duhovne, žive in osebne Besede, sadovi Modrosti, ki vse vidi in vse ve, vse prežema in vse presoja, je navzoča v najglobljem delu zavesti in tako sveti, da nihče ne more ubežati njeni luči. Jezusov evangelij, Božja Modrost, je duh in življenje; dviguje tiste, ki so padli, vrača dostojanstvo izključenim, daje veselje žalostnim, vse ustvarjeno obnavlja, preobraža, posvečuje in podarja večno življenje. Ko Beseda osvetljuje, hkrati tudi sodi, ker osvobodi dušo njenih mask in razkrije resnico, ki je navzoča v zavesti. V srcu, kjer se je Duh Vstalega razlil, sodba prodirajoče Besede vedno teži k odpuščanju in očiščenju.

V evangeliju te nedelje Jezus govori v priliki o ubogi ženi, ki ji je pokvarjeni sodnik odrekel pravico, da bi povedala svoje. To se še danes dogaja številnim ljudem po svetu. Prilika se dogaja »v nekem mestu« (Lk 18, 2), v neimenovanem mestu, kajti to, o čemer govori, se dogaja, kot je videti, povsod: medtem ko je treba za sovražnike zakon uporabljati po črki, ga je treba za prijatelje samo razlagati po duhu.

Vdova v priliki ni sodnikova prijateljica, zato je ni zaslišal. Ker je izgubila moža in njegovo podporo, ni mogla v palestinskem okolju v prvem stoletju podedovati njegovega premoženja. Vdove so bile ekonomsko ranljive in jih je bilo mogoče izkoriščati, na kar nas Jezus spomni, ko obtožuje verske voditelje, da vdovam požirajo hiše (prim. Lk 20, 46-47). Ker si vdova ne more privoščiti advokata, brani sama svoj primer pred nasprotnikom. Jezus izpostavlja notranje razmišljanje pokvarjenega sodnika, ki ga tožba vdove sploh ne zanima in

ostaja ravnodušen do nje: ne boji se Boga in ne meni se za dobro ljudi. Vdova pa je odločena, da bo ostala vidna in opažena pred nepoštenim sodnikom, dokler zadeva ne bo rešena v njeno korist.

Jezus uporabi to prisposodbo, da pokaže na potrebnost molitve, njeno nujnost in trajnost. Če je molitev srce poslanstva Cerkve, je to zato, ker se znotraj tega osebnega in cerkvenega razmerja z Bogom (liturgija), človek in skupnosti obnavljajo po merilih odrešenja, ki ga je daroval in izpolnil Jezus. Njegovo vprašanje o veri, ko se bo vrnil, nakazuje na določeno zaskrbljenost Učitelja glede učinkovitosti poslanstva in pristnosti pričevanja učencev v misijonskem poslanstvu. Ti učenci, ki jih je krst vključil v velikonočno skrivnost, so s tem že poslani v svet kot Kristusova Cerkev. To se pravi kot skupnost odrešenih, da bi bili seme in začetek Božjega kraljestva, zato da bi se lahko celotna zgodovina in človeštvo preoblikovala in odrešila. Učinkovitost nenehne molitve, stalne prošnje, vztrajnega iskanja ljubezni do resnice in pravičnosti kuje sposobnosti učenca za misijonsko poslanstvo. Samo tisti, ki vztrajno moli, postavlja Kristusa v središče svojega življenja in poslanstva, ki mu je bilo zaupano, in raste v veri. Samo tisti, ki vztrajno moli, postane pozoren in sposoben poslušati, zaznavati in odkrivati potrebe in zahteve materialnega in duhovnega odrešenja, ki so tako navzoče v srcu današnjega človeštva.

Prevedel: Janko Žuntar

Predlog 2 za NAGOVOR

(povzeto iz papeževih pisem, govorov in spodbud, zbranih v knjigi »*Battezzati e inviati – La Chiesa di Cristo in missione nel mondo*«)

Papež Frančišek želi dati misijonskemu delovanju Cerkve nov zagon. Misijonsko delovanje predstavlja bistvo Cerkve. Slednjega je Jezus učencem zapovedal ob vnebovходу: »*Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu*« (Mr 16,15).

Po besedah papeža Frančiška »*sprejetje tega Gospodovega naročila ni neka izbira, ampak je njena nujna naloga. Cerkev je namreč, kot je spomnil že II. vatikanski koncil, po svoji naravi misijonska*«.

Smisel obstoja Cerkve je zato le zaradi njene misijonske narave.

Misijonsko delovanje je tako osnovna nit vsakega dejanja Cerkve. Zato lahko rečemo, da je Cerkev misijonska, ali pa je ni.

V tem kontekstu je papež Frančišek tudi razglasil letošnji mesec oktober za »*izredni misijonski mesec*«, da se obudi zavedanje izjemnega pomena misijonskega delovanja za Cerkev ter da z novim zagonom nadaljujemo misijonsko preoblikovanje življenja in pastorale.

Pri tem, poudarja, je bistveno zavedanje, da nismo mi protagonisti misijonov, ampak je to Sv. Duh. Naše sodelovanje s Sv. Duhom, ki neločljivo deluje v povezavi s sveto Cerkvijo, katere glava je Kristus, je ključnega pomena. Z razpoložljivostjo srca moramo dopustiti, da Sv. Duh preko

nas ustvarja na novo. K temu nas je ob začetku svojega pontifikata pozval že sveti papež Janez Pavel II. z besedami: **»Ne bojte se odpreti vrat Kristusu«.**

V skladu s povedanim lahko rečemo, da se papež Frančišek želi približati širjenju vere na način, kot se je to dogajalo v začetku krščanstva. Slednje je lepo opisano v Apostolskih delih s prihodom Sv. Duha na binkoštni dan in začetkom javnega delovanja Cerkve. Jezus sam je obljubil poslanje Svetega Duha (Jn 14,16.26; Apd 1,8), ki sedaj nadaljuje Njegovo delo v Cerkvi.

Cerkev mora zato po besedah papeža Frančiška postajati vedno bolj **Cerkev v misijonih**. Potrebno je **stanje stalnega misijona**, torej stanje odprtosti našega duha ustvarjalni novosti Svetega Duha.

Kaj pa so danes te t.i. »skrajne meje sveta« v tem globalnem in digitalnem povezanem svetu, ko se zdi, da je vse na dosegu rok in meja ni več in je praktično zaobjeta celotna zemeljska obla? Ta »globalna« povezanost je zgolj navidezna in obstoji zgolj na površinski ravni, saj kljub neštetim kontaktom in poplavi informacij, ki jih nudi današnja tehnologija, čutimo, da nismo niti približno potopljeni v resnično občestvo življenja.

Papež zato povzame besede papeža Janeza Pavla II. rekoč, da je poslanstvo, ki ga je Kristus Odrešenik zaupal Cerkvi, še »zelo daleč od svoje izpolnitve« in da pogled na človeštvo dokazuje, da »je to poslanstvo še vedno na začetku«. To so po papeževih besedah človeški »ambienti«, tako kulturni kot

verski, ki še vedno ne poznajo Jezusa Kristusa in zakramentalnosti Cerkve.

Nadškof Giampietro Dal Toso, predsednik Papeških misijonskih družb, zato opredeli štiri področja današnjega misijonskega delovanja:

1. **Klasično misijonstvo**, kot ga že vsi poznamo (to je t.i. »missio ad gentes« oz. »poslanje k narodom«) – se pravi, krščansko oznanilo misijonskim deželam, ki so še potrebne prve evangelizacije, saj z veselim oznanilom Vstalega Kristusa še niso seznanjeni. Papež Janez Pavel II. je ob tem pokazal na Azijo, kjer je ob 5. milijardah ljudi samo 300 mio. kristjanov.
2. **»implantatio ecclesiae« – ukoreninjenje krščanstva na območjih, kjer se je že izvedla »prva evangelizacija«.** To vključuje, po eni strani nikoli končano oprijemanje Kristusa s strani vsakega posameznega vernika, po drugi strani pa tudi t.i. inkulturacijo vere, kar pomeni, da vera postane kultura in tako spremeni tudi način življenja, mišljenja, ter odnose širše skupnosti.
3. **prvo oznanilo vere v deželah s tradicionalno krščansko kulturo** – kjer število tistih, ki ne poznajo Kristusa, zlasti mladih, narašča bolj in bolj. Posledice sekularizma pa se ne kažejo samo v zmanjšanju števila nedeljnikov oz. tistih, ki redno obiskujejo Cerkev, temveč predvsem v pomanjkanju kulture in religijskega poznavanja. Mladi se ne zavedajo več

krščanskega izvora zahodne kulture oz. okolja, v katerem živijo. Dogaja se odtujevanje kulture (ki je po svojem izvoru krščanska) od krščanske vere. Cerkve (kot stavbe) se tako ne tretira več za verski objekt, ampak zgolj kot kulturni objekt brez globljega zavedanja duhovne namembnosti le-te. Zaradi verske praznine je zato v zadnjih petdesetih letih zaznan velik porast poganskih in okultnih obredov.

4. Misijonsko delovanje na območju s tradicionalno krščansko kulturo, kjer dandanes velikokrat živijo ljudje, ki prihajajo iz drugih kulturnih in religijskih okolij, in jim je krščanska vera tuja. S tem so mišljeni predvsem migranti iz dežel tretjega sveta s pretežno muslimansko vero.

Poslanstvo do »skrajnih meja sveta« zato tudi danes – mogoče pa celo še bolj kot kdaj koli prej – najprej zahteva velikodušno podaritev nas samih delovanju Svetega Duha. On namreč edini gradi pristno božje občestvo, ki je Cerkev. To pa predpostavlja odprtost srca, razširjenega od ljubezni.

Tema izrednega misijonskega meseca oktobra 2019 »*Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev v poslanstvu v svetu*« poudarja, da je poslanstvo za misijone klic, ki je neločljivo povezan s krstom in z vsemi krščeni. Vse naše življenje je poslanstvo; mi sami smo misijon. Misijon je tako naše osebno posvečenje. Sveti pa smo, ko v nas deluje Sveti Duh. In preko osebne svetosti se posvečuje svet in stvarstvo okrog nas.

Misijonarska razsežnost našega krsta se tako kaže v izpričevanju svetosti, ki svetu daje življenje in lepoto. Biti svet je namreč božja zapoved, saj kot pravi že starozavezni pisec Tretje Mojzesove knjige: »*Bodite sveti kakor sem jaz svet*« (3 Mz 19,2b; 1 Pt 1,16).

Predlog 3 za NAGOVOR

(poudarek na današnji božji besedi)

V Jezusovem času so vdove predstavljale najbolj zapostavljeno in nemočno socialno kategorijo ljudi takratne izrazito patriarhalno urejene družbe. Brez močne zaslombe moža so bile velikokrat prepuščene na milost in nemilost ljudi in so predstavljale lahek plen okoriščanja s strani močnejših.

V evangeliju smo slišali priliko o krivičnem sodniku. Slednji se ni zmenil ne za pravico ne za vdovo. Za njeno usodo mu ni bilo prav nič mar. A na koncu se je vendarle odločil, da ji bo pomagal. Vdovina izjemna vztrajnost in nadležnost sta ga v težnji po zgolj ljubem miru pripravili do tega, da je vendarle zadostil pravici, ki je bila očitno na strani vdove.

Za razliko od krivičnega sodnika pa ima Bog do vseh, ki se zavzemajo za pravico popolnoma drugačen odnos. Res je Bog vsemogočen in neskončno nad nami, a nam je obenem tudi neizmerno blizu. Bog je, kakor je že povedal starozavezni prerok Izaija – **Emanuel** (Iz 7,14), kar pomeni **Bog z nami**. Z rojstvom Jezusa Kristusa se je to tudi potrdilo. Izaija tudi lepo

izrazi odnos, ki ga ima Bog do svojega izvoljenega ljudstva Izraela (danes bi lahko rekli Cerkve), rekoč: *»Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim«* (Iz 49,15).

Najpopolnejši izraz, s katerim lahko zato kakorkoli opredelimo Boga, je **Ljubezen**. To, da je Bog Ljubezen, pa je tudi glavno sporočilo današnje božje besede. Bog je čista ljubezen, saj ga vzgiba ljubezen in drugače kot v ljubezni in z ljubeznijo tudi ne more delovati. Nemogoče mu je, da nam ne bi pomagal, ali da bi nam celo obrnil hrbet. In kakor smo v nadaljevanju evangelija slišali, nam za razliko od krivičnega sodnika tudi hitro pomaga do pravice.

»Moja pomoč prihaja od Gospoda« – to je tudi odpev psalma po prvem berilu, v katerem smo slišali, kako se je Izrael bojeval z Amalekom. V tej bitki se je božja pomoč res neposredno izkazala. Ko je Mojzes držal roke kvišku so zmagovali Izraelci, ko jih je povetil pa Amalečani. To je bila nasploh prva bitka, ki jo je Izrael kadarkoli bojeval s tujim narodom. Pred tem so bili namreč 300 let sužnji v Egiptu in so bili – tako kot sužnjem tudi pristoji – v bojevanju popolnoma neizkušeni. Vendar so imeli vero v Boga, v njegovo bližino in z božjo pomočjo so dosegli pomembno zmago, ki jim je utrla pot proti obljubljeni deželi. A ko so bili tik pred uspehom in vstopom v obljubljeno deželo, so pričeli godrnjati čez Gospoda, saj so se zaradi strahu pred takratnimi prebivalci Kanaana (ki naj bi veljali za velikane) želeli vrniti nazaj v Egipt, nazaj v varno zavetje suženjstva. O zaupanju, ki so ga nedolgo nazaj izkazali v bitki z Amalečani,

ni bilo več ne duha ne sluha. Posledica te nezvestobe pa je bila, da so nadaljnjih 40 let tavalili po puščavi. V tem času je v puščavi pomrla cela generacija teh, ki so godrnjali čez Gospoda. V obljubljeni deželo so tako vstopili šele njihovi otroci.

Tudi Jezus se na koncu evangeljskega odlomka, več kot 1200 let pozneje, sprašuje: *»Ali bo Sin človekov, ko pride, našel vero na zemlji?«* (Lk 18,8b). Božja bližina in božja ljubezen namreč nikakor nista vprašljivi. Je pa vprašljiv **NAŠ** odnos do Boga in **NAŠA** vera v Boga. Bog si želi vstopiti v naše življenje in nam pomagati, a kot je to v normalnih odnosih, tega ne bo storil, če mi sami tega nočemo. Bog hoče našo svobodno privolitev, saj nas neizmerno spoštuje. Želi, da svobodno vstopamo v odnos z Njim.

Kristjani moramo zato vedno imeti pred očmi to, da je Bog Ljubezen, da nam želi dobro in nič drugega kot samo dobro. Res se zaupanje v božjo bližino ne izkazuje vedno tako hipno in neposredno, kot se je to zgodilo v primeru bitke z Amalečani. Velikokrat moramo zaradi vere v Boga iti tudi skozi stiske in prepreke, s katerimi se – vsaj tako izgleda – številni, ki se ne menijo za Boga, ne soočijo in imajo zložnejšo pot ter enostavnejše življenje. A zložnejša pot ni nujno tudi prava pot. Jezus sam pravi: *»Vstopite skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej«* (Mt 7,13).

Tako tudi mi vsakič, ko izkažemo nezaupanje v Boga, izberemo široka vrata in prostorno pot, ki ne vodi v nebeško

kraljestvo. Namreč, kakor so Izraelci imeli za svoj cilj obljubljeni deželni – Kanaan, v katerega pa zaradi nezvestobe niso vstopili, tako imamo tudi mi kristjani svoj cilj; in ta cilj je nebeško kraljestvo. In ravno ta tesna pot in ozka vrata predstavljata vhod v Božje kraljestvo in večno življenje v Bogu, v katerem edinem človek najde svojo resnično srečo in izpolnitev. Vse drugo je le brezštevilna navlaka, ki nas odvrča od resničnega smisla našega življenja.

Apostol Pavel v drugem berilu spodbuja Timoteja, naj oznanja besedo in vztraja tako v ugodnih, kot tudi neugodnih okoliščinah. Tako moramo tudi mi, kristjani, v vsakodnevem življenju pogumno oznanjati in izpričevati evangelij. In velikokrat to ni lahko. Papež Frančišek v svojem sporočilu za današnjo misijonsko nedeljo pravi, da je Cerkev po svoji naravi misijonska. To pomeni, da smo vsi člani Cerkve, t.j. vsi krščeni, tudi misijonarji. Niso misijonarji zgolj tisti, ki v Afriki in drugod po Tretjem svetu oznanjajo evangelij ljudem, ki za Jezusa še niso slišali. A ponovno se moramo zavedati, da pri tem nismo sami. Zato je drža, ki pristoji kristjanu, drža vere in zaupanja v Boga. V odpevu psalma smo danes namreč že slišali: »*Moja pomoč prihaja od Gospoda*«. Zato bodimo pogumni in se ne ozirajmo nazaj, kakor so se Izraelci tik pred vstopom v obljubljeni deželni – njihovim končnim ciljem.

Predlog 4 za NAGOVOR

Misijonski zagon je jasno znamenje zrelosti cerkvene skupnosti. Oznanjanje Božje besede, pričevanje za evangelij in krščansko življenje torej izkazuje določeno zrelost, lahko pa tudi nezrelost vseh nas, ki se imenujemo kristjani.

Misijonarji v glavnem delujejo v deželah, kjer se cerkvene skupnosti še niso niti osnovale ali pa so še v fazi oblikovanja. Zato je razumljivo, da ljudje, ki z evangelijem še niso dobro seznanjeni, ne morejo biti zreli kristjani. Potreben je čas, da se Božja beseda v te nove skupnosti ukorenini in postane del njihovega vsakodnevnega življenja. Končni cilj misijonarjev pa je, da te skupnosti postanejo samostojne. Slednje se v največji meri pokaže v tem, da iz njihovih sredin vzniknejo duhovni poklici in tuji misijonarji počasi niso več potrebni. Tako novonastale cerkvene skupnosti postanejo samostojne, kar pa ne pomeni, da postanejo tudi samozadostne. Kot dozoreli kristjani so, prav tako kot vsi mi, dolžni izpolnjevati zadnje Jezusovo naročilo, ki ga je dal učencem ob vnebohodu: *»Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu«* (Mr 16,15). V izpolnjevanju tega naročila se kaže zrelost in vitalnost cerkvene skupnosti. In cerkvene skupnosti, ki so še nedolgo nazaj bile območje prizadevanj tujih misijonarjev, same pošiljajo misijonarje v svet. To se danes lepo kaže v številnih misijonskih poklicih, ki vznikajo ravno iz teh dežel, ki so še nedolgo tega bile misijonske.

A misijonstvo in z njim povezano misijonarjenje nikakor ni razumljeno zgolj kot pošiljanje posvečenih moških in žena v

dežele Tretjega sveta, ampak je to dolžnost vsakega »zrelega« kristjana. Kot krščeni imamo namreč prav vsi dolžnost oznanjevanja evangelija. Danes praznujemo misijonsko nedeljo in prav je, da se ob tem vsi kristjani zavemo svojega krstnega poslanstva. In ravno zavedanje tega poslanstva je tisto, kar želi papež Frančišek z razglasitvijo letošnjega meseca oktobra za t.i. »*Izredni misijonski mesec*« tudi doseči. Ta dolžnost nikakor ni omejena izključno na tiste, ki se odločijo za posvečeno življenje. To je namreč krstno poslanstvo vseh nas kristjanov. Nihče se ne rodi kot duhovnik in nobeden še ni bil posvečen v duhovnika, če ni pred tem prejel zakramentov uvajanja (krst, evharistija, birma). To pomeni, da je vsak, ki se je odločil za posvečeno življenje, bil krščen kot laik. Poslanstvo kristjana tako ni povezano z odločitvijo posameznika za posvečeno življenje, ampak je to integralni del zakramenta svetega krsta. V moči tega zakramenta smo namreč vsi deležni »krstnega« duhovništva. V tem duhu je razumljivo, da je tema letošnjega izrednega meseca oktobra »**Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev poslana v svet**« več kot na mestu. Kot kristjani smo dolžni oznanjati veselo novico Jezusa Kristusa.

Pri tem se mogoče sprašujemo, zakaj pa smo sploh dolžni oznanjati to veselo novico. Odgovor na to vprašanje dà Jezus sam, ko o sebi pravi: »**Jaz sem pot, resnica in življenje ...**« (Jn 14,6). Temu sicer lahko sledi še vprašanje: »Kaj pa to sploh pomeni?« Odgovor na to lahko najdemo že pri prvih kristjanih. Papež Benedikt XVI. je v svoji posinodalni apostolski spodbudi *Verbum Domini* zapisal: »Prvi kristjani so razumeli svoje misijonsko oznanjevanje kot nujnost, ki

izhaja iz same narave vere: Bog v katerega so verjeli, je bil bog vseh, eden in resničen Bog, ki se je že kazal v zgodovini Izraela in dokončno razodel v svojem Sinu, kateri ima odgovor, ki so vsi ljudje globoko v svoji notranjosti pričakovali. Prva krščanska občestva so čutila, da njihova vera ne pripada dotičnemu kulturnemu okolju, ki je različno od ljudstva do ljudstva, ampak **območju resnice**, ki vse ljudi obravnava enako. (...) Resnično, novost krščanskega oznanila ni v ideji, temveč v **dejstvu**: On se je razodel« (*Verbum Domini*, 92).

Verjeti v Jezusa Kristusa zato ni religijsko mnenje oz. ideološka izbira: je **življenjska drža** v soočenju z razodeto Resnico. In ta resnica je razumna, kot taka univerzalna in obče veljavna. Mi kristjani smo že kot krščeni postavljeni v službo R(r)esnice. Naša usmeritev je zato jasna, saj je razumna. Vera in razum se namreč ne izključujeta, ampak se v pravem odnosu dopolnjujeta in medsebojno oplajata.

Zato, dragi bratje in sestre, pogumno živimo svojo krstno poklicanost in bodimo kot zreli kristjani v službi R(r)esnice.

PROŠNJE LJUDSTVA

Večni Bog, podaril si nam svojega Svetega Duha, ki vse oživlja in posvečuje. Z zaupanjem, da bo Cerkev v moči Tvojega Duha vedno rasla in napredovala, te ponižno prosimo:

- Za svetega očeta papeža Frančiška; naj pogumno vodi Tvojo sveto Cerkev, da bi vsi ljudje in narodi spoznali odrešujočo ljubezen Jezusa Kristusa.
- Za rast svete Cerkve; da bi »Izredni misijonski mesec oktober 2019« obrodil bogate sadove in bi Cerkev šla pogumno naproti misijonski prenovi tako v duhu, kakor tudi v svojem delovanju.
- Za vse škofe, duhovnike, diakone, redovnike in ostale sodelavce Cerkve; da bi zvesto sledili papeževemu pozivu po misijonski prenovi njihovega pastoralnega delovanja.
- Za vse voditelje narodov; da bi se vedno zavedali odgovornosti svojega položaja in bi jim bila skrb za ljudi, posebno pa še za najbolj uboge in zapostavljene, vedno na prvem mestu.
- Za vse nas; da bi tudi mi znali svoj pogled usmeriti k najbolj potrebnim in ubogim.
- Za naše družine; naj v njih vlada duh ljubezni, sprejemanja in medsebojnega razumevanja.
- Za naše mlade; da bi bili odprti navdihom Svetega Duha in bi postali veseli oznanjevalci evangelija

ljudem - tako pri nas v domovini, kakor tudi ljudstvom, ki za Jezusa še niso slišala.

- Za vse nas; podari nam duha odprtosti, da se ne bomo prestrašeno zapirali sami vase, ampak bomo pogumno živeli svojo krstno poklicanost.
- Za vse naše rajne, ki še potrebujejo očiščenje v vicah; bodi jim milosrčen sodnik in jih sprejmi v svoje kraljestvo.

Večni Bog, ti si vedno z nami; vodi nas in vso svojo sveto Cerkev s svojim Svetim Duhom, da bomo veseli oznanjevalci evangelija in nam nobene prepreke ne bodo predstavljale nepremostljive ovire pri širjenju Tvojega kraljestva, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

VABILO K DAROVANJU – nabirka za misijone

Misijonarji večinoma delujejo v deželah, kjer se cerkvene skupnosti še niso niti osnovale ali pa so še v fazi oblikovanja. Zato je prav, da mi, ki smo boljše situirani, tudi gmotno pomagamo novim kristjanom, zlasti tistim, ki živijo v revnih deželah tretjega sveta. Število le-teh namreč zelo narašča. V Jezusu Kristusu smo prav vsi ljudje bratje in sestre v duhu in vsi skupaj tvorimo eno Božje ljudstvo, ki je Cerkev. Apostol Pavel v prvem pismu Korinčanom namreč pravi: »Če en ud trpi, trpijo z njim vsi udje, če je en ud v časti, se z njim veselijo vsi udje« (1 Kor 12,26).

V tem bratskem duhu povezanosti vesoljne Cerkve se vam misijonarji in Misijonsko središče Slovenije za vaš dar najlepše zahvaljujejo. Naj Bog OBILNO povrne vaši darežljivosti.

OČE NAŠ

Že iz samega naslova molitve »Oče naš« je razvidno, da je Bog oče vseh ljudi. Vsi kristjani smo zato ena sama velika družina. Danes, na Misijonsko nedeljo je prav, da se tega zavemo še toliko bolj. V duhu povezanosti in bratske ljubezni zato zmolimo Gospodovo molitev.

POZDRAV MIRU

Praznovanje misijonske nedelje je v prvi vrsti praznik sprejemanja. Bog namreč hoče, da bi se vsi ljudje včlenili v Njegovo Cerkev in se zveličali. Veliko pa je pri tem odvisno tudi od nas, kristjanov. Ali želimo sprejeti druge, ali pa smo raje samozadostni. Znak sprejemanja je nedvomno drža velikodušnosti in odprtosti. Zato si z željo, da želimo sodelovati pri Božjem odrešenjskem načrtu za vse ljudi, podajmo roko.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Zahvaljujemo se ti Gospod Jezus, da se nam daješ v hrano in nam tako odpiraš vrata večnosti. Sam si namreč rekel: *»Nihče namreč ne more priti k Očetu razen po meni«* (Jn 14,6). Z zaužitjem Tvojega telesa si resnično Ti v nas in mi v Tebi. Ti si vez edinosti, saj nas notranje povezuješ med seboj in z Očetom, ki je v nebesih. Vsa Cerkev zato obstoji samo zaradi

Tebe, ki se nam pri sveti maši daješ v hrano. Hvala ti Jezus, ker si naš Odrešenik.

SKLEPNA MISEL

»Cerkev je po svoji naravi misijonarska«, so sklenili na drugem Vatikanskem koncilu. Tako misijonarji niso samo naši bratje in sestre, ki delujejo v deželah, kjer Jezusa še ne poznajo, ampak smo to prav vsi kristjani. In k temu življenju v misijonarskem duhu nas zdaj spodbuja sam papež Frančišek. Zato naj nas ob tem, dragi bratje in sestre, spremlja Božji blagoslov, da bomo pogumno živeli svojo krstno poklicanost.

SLOVESNI BLAGOSLOV

Bog je našo vero razširil z oznanjanjem misijonarjev. Naj vas blagoslovi po zaslugah in priprošnjah vseh blaženih in svetih misijonarjev.

-Amen

Po misijonarjih nam je dal nauk in zgled. Naj vas skupaj z njim naredi za zveste priče resnice.

-Amen

Nauk apostolov in misijonarjev nam daje trdnost v veri. Naj vam njihova priprošnja pomaga priti v večno domovino.

-Amen

POROČILO O MISIJONSKI NABIRKI 2018

Darovi vernikov iz nabirke na misijonsko nedeljo se zberejo pri Svetem Sedežu, kjer Papeška družba za širjenje vere sprejema prošnje misijonarjev za pomoč. Po načelu solidarnosti jih razporejajo glede na potrebe in možnosti. Cerkev na Slovenskem je iz nabirke na misijonsko nedeljo v letu 2018 misijonskim deželam pomagala z darovi v višini **197.151,12 EUR**. Z našimi sredstvi je tako Sveti sedež odgovoril na dve od številnih prošenj:

- ✓ BENIN, ŠKOFIJA N'DALI: ozvočenje v katedrali Sv. Marka v kraju N'Dali, gradnja dveh kapel (Angaradebou, Gbessazi)
- ✓ BENIN, ŠKOFIJA PARAKOU: gradnja samostana (Boko, Sansom), pastoralnega centra, škofijskega Marijinega svetišča

BOTRSTVO

Med vedno bolj priljubljenimi oblikami pomoči misijonom v revnih deželah je sodelovanje v programu botrstvo, ki ga vodi Misijonsko središče Slovenije. S tem prenavljamo misijonske dežele »od znotraj«, tako, da z majhnimi rednimi prispevki omogočamo šolanje tamkajšnje mladine in otrok, zlasti sirot, in tistih iz velikih družin. Težko si predstavljamo, da zaradi revščine nimajo niti za reden topli obrok, še manj za šolanje. Na skorumpirane politične sisteme tistih držav ni moč računati. Mnogim mladoletnikom grozi kriminal, prostitucija ali trgovina z ljudmi. Zato jim dobrotniki pomagamo z rednim

mesečnim nakazilom za šolanje ali hrano, že od 12 evrov mesečno, ki ga zvesto darujemo vse do konca izobraževanja otroka.

Trenutno je v Sloveniji 1650 botrov, ki skrbijo za več kot 3000 otrok v različnih državah: Angola, Brazilija, Etiopija, Kambodža, Madagaskar, Mjanmar, Mozambik, Salomonovi otoki (šolanje bogoslovcev) in Zambija. Iz njihovih zahval veje neizmerna hvaležnost. Ne samo, da jim botri omogočajo dostop do znanja, prinašajo jim tolažbo, da nekdo, na drugem koncu sveta, misli nanje in zanje skrbi. Ta ljubezen jih navdaja z upanjem v prihodnost in z vero, da je Bog z njimi. Pridružite se nam!

MISIJONSKA MOLITVENA ZVEZA

Sveto pismo nas spodbuja, da vse, kar delamo, najtesneje povezujemo s Stvarnikom. Naši uspehi so odvisni od Božjega blagoslova. Psalmist vzklika: *»Če gospod ne zida hiše, se zaman trudijo njeni zidarji; če Gospod ne varuje mesta, zaman čuje stražnik«* (Ps 127, 1).

Člani Misijonske molitvene zveze zato z molitvijo podpiramo delo naših misijonarjev, ki po svetu oznanjajo Kristusovo veselo oznanilo. To počnemo po vzoru naše zavetnice Svete Terezije Deteta Jezusa, ki sama nikoli ni bila v misijonih. Doma v samostanu je misijonarila z molitvijo, majhnimi žrtvami in darovanjem trpljenja ter boleznimi. Za to poslanstvo v današnjem času je Bog izbral nas. Vsak dan

zmolimo desetko rožnega venca za misijone na eni izmed petih celin in s tem podpiramo misijonarje pri njihovem poslanstvu. Misijonski rožni venec je v petih barvah, vsaka barva predstavlja eno celino, za katero molimo:

- ponedeljek (zelena desetka) – molimo za misijone v **Afriki**
- torek (rdeča desetka) – molimo za misijone v **Ameriki**
- sreda (bela desetka) – molimo za misijone v **Evropi**
- četrtek (modra desetka) – molimo za misijone v **Oceaniji in Avstraliji**
- petek (rumena desetka) – molimo za misijone v **Aziji**.

Vabimo, da se pridružite tej molitveni navezi, na katero naši misijonarji in misijonarke računajo vsak dan, saj sadove naših molitev občutijo pri svojem delu. Trenutno nas moli nekaj več kot 1285 članov, iz nebes pa nas podpira več kot 500 nekdanjih članov. Novi člani boste prejeli Misijonski rožni venec, enkrat letno vas bomo povabili na srečanje molivcev po škofijah. Skupine molijo tudi po nekaterih župnijah ali dekanijah. Za članstvo se prijavite v Misijonskem središču Slovenije na naslovu missio@rkc.si ali po telefonu 01/300-59-50.

KJE SO TRENUTNO SLOVENSKI MISIJONARJI?

(28 držav, 50 misijonarjev)

AFRIKA

BOCVANA

s. Žnidaršič Fani, OSU

BURUNDI

s. Hiti Vesna, HKL

ETIOPIJA

Dominik Polona, laik

KONGO DR

s. Karničnik Mojca, MJK

MADAGASKAR

Adamič Jože, CM

Kerin Tone, CM

Kerin Stane, LJ

Krmelj Janez, LJ

Mesec Janez, LJ

Opeka Pedro, CM

Ravnikar Katja, laik

Strajnar Matevž, laik

s. Zanjkovič Marjeta, HMP

MALAVI

p. Podgrajšek Lojze, DJ

MOZAMBIK

Grm Tone, SDB

s. Mikec Zvonka, HMP

RUANDA

s. Burger Anka, HKL

s. Kavčič Bogdana, HKL

Mlinarič Jože, SDB

SLONOKOŠČENA OBALA

Bajec Pavel, KP

Bajec Ivan, KP

s. Starman Anica, FBS

UGANDA

Lisjak Danilo, SDB

s. Marinčič Urša, ŠSFKK

ZAMBIJA

p. Mlakar Janez, DJ

p. Mujdrica Janez, DJ

p. Rozman Stanko, DJ

AZIJA

JORDANIJA

s. Zadavec Milena, HMP

JAPONSKA

p. Kos Vladimir, DJ

KAZAHSTAN

p. Majetič Miha, OFMConv

KIRGIZIJA

p. Mihelčič Janez, DJ

TURČIJA

p. Kmetec Martin, OFMConv

JUŽNA AMERIKA

BRAZILIJA

s. Kastelic Metka, HMP

s. Kociper Agata, HMP

s. Slivka Ana, FMM

ČILE

s. Koršič Mateja, OSU

KUBA

Ivančič Peter, SDB

MEHIKA

s. Čuk Barbara, FMM

VENEZUELA

s. Godnič Andreja, OSU

EVROPA

ALBANIJA

s. Gerkman Vida, HKL

Borštnik Rudolf, SDB

RUSIJA

Ovtar Anton, CM

p. Sever Janez, DJ

s. Vlašič Anica, FMM

GRČIJA

s. Anita Poljak, HKL

UKRAJINA

s. Meško Marta, MS

s. Sterle Jožica, MS

s. Peterlin Barbara, MS

SEV. AMERIKA

KANADA (med Inuiti)

s. Sever Dorica, FMM

OCEANIJA

SAMOA

s. Anžič Ljudmila, HMP

Za interno uporabo izdalo Misijonsko središče Slovenije
Odgovarja: Matjaž Križnar, ravnatelj
Oblikovanje in tisk: Salve d.o.o., Ljubljana, oktober 2019

Misijonsko središče Slovenije

Kristanova 1, 1000 Ljubljana

Tel.: **01/300-59-50**

E-pošta: **missio@rkc.si**

Spletna stran: **www.missio.si**